

Arrest

nr. 105 261 van 19 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 april 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LOOBUYCK en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Uit artikel 57/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt bijgestaan door twee adjunct-commissarissen die door hun diploma of hun taalrol het bewijs moeten leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse taal, de andere van de Franse taal. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat twee adjunct-commissarissen werden voorzien om een taalkundig evenwicht te verzekeren, in het

bijzonder om te voorkomen dat de beide adjunct-commissarissen het bewijs van dezelfde taal zouden leveren (Parl. St. Kamer 1986-1987, nr. 689/10, 55; Hand. Kamer 1986-1987, 11 maart 1987, 1020). Een amendement om de commissaris-generaal van de ene taalrol te laten bijstaan door één adjunct-commissaris van de andere taalrol werd verworpen (Parl. St. Senaat 1986-1987, nr. 515, 79).

Artikel 57/9 van de vreemdelingenwet bepaalt trouwens dat de bevoegdheden van artikel 57/6, eerste lid, 1° tot 7° van de vreemdelingenwet worden uitgeoefend door de commissaris-generaal of bij delegatie door zijn adjuncten. Er is niet bepaald dat het om een adjunct met hetzelfde diploma of van dezelfde taalrol als de taal van de kwestieuze beslissing moet gaan. Overigens is nergens bepaald dat de commissaris-generaal tweetalig moet zijn, noch dat hij enkel beslissingen in zijn eigen taal kan nemen.

Naar luid van artikel 57/2 van de vreemdelingenwet zijn zowel de commissaris-generaal als zijn adjuncten "geheel onafhankelijk bij het nemen van hun beslissingen en adviezen". Uit de voorbereidende werken van de vreemdelingenwet blijkt dat de adjunct-commissarissen geen rijksambtenaren in de zin van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel zijn en dat zij hun beslissingen nemen zonder hiërarchisch ondergeschikt aan de bevoegde minister te zijn. Derhalve is de regel dat een eentalig rijksambtenaar rechtsgeldig enkel beslissingen kan nemen in de taalrol waarvoor hij benoemd is, niet op de adjunct-commissarissen van toepassing (Parl. St. Kamer 1986-1987, nr. 689/1, 12 en 24).

De gevolgtrekking van verzoeker als zou de ene adjunct de commissaris-generaal bijstaan dan wel vervangen voor de Nederlandstalige beslissingen en de andere adjunct voor de Franstalige beslissingen, vindt dus geen steun in de wet. Evenmin blijkt wat dat betreft de schending van een substantiële vormvereiste (RvS 18 november 2011, nr. 216.346).

2. De vorige asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 86 412 van 28 augustus 2012 omdat zijn afkomst uit Somalië ongeloofwaardig werd gevonden en bijgevolg ook de beweerde vervolgsfeiten die hieruit voortspruiten.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt bij arrest nr. 86 412 van 28 augustus 2012, dat kracht van gewijsde geniet, de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers afkomst uit Somalië. In zijn derde en huidige asielaanvraag brengt verzoeker geen nieuwe gegevens aan. Hij beperkt zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn vorige aanvraag en legt verscheidene documenten neer ter staving van zijn Somalische nationaliteit. Documenten beschikken evenwel slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 86 412 van 28 augustus 2012 maakt duidelijk dat het relaas ongeloofwaardig is door een geheel van tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 86 412 van 28 augustus 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. Verzoekers huidige asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Somalië.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 11 april 2013 opgenomen grond, verwijst verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat niet de verklaringen, maar wel de nieuwe documenten centraal dienen te staan. *In casu* liggen immers zowel een geboortecertificaat, een paspoort en een identiteitskaart voor, wat toch geen onbelangrijke documenten zijn.

De Raad herhaalt dat documenten beoordeeld moeten worden in samenhang met de verklaringen en derhalve slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 86 412 van 28 augustus 2012 maakt duidelijk dat het relaas ongeloofwaardig is door een geheel van tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen. De commissaris-generaal heeft verzoeker de mogelijkheid geboden zijn identiteit en herkomst aan te tonen met een doorgezet en gericht gehoor. Uit het administratief dossier kan slechts blijken dat verzoekers kennis met zijn beweerde directe, visuele leefwereld en met de heersende regimes, krijgsheren en groeperingen, danig ontoereikend is, dat geen geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde afkomst uit Somalië. Bovendien heeft verzoeker het geboortecertificaat, het paspoort en de identiteitskaart waarvan sprake reeds aan de Raad voorgelegd in het kader van de beroepsprocedure van zijn eerste asielaanvraag. In 's Raads arrest nr. 86 412 van 28 augustus 2012 wordt daarover het volgende gesteld:

“3.6.2. Uit de door verwerende partij aangebrachte informatie kan een lucratieve privéhandel in Somalische documenten blijken in de buurlanden van Somalië. Voorts blijkt dat Somalië in de ‘Corruption Perceptions Index’ op rang 182 komt van de door de niet-gouvernementele organisatie ‘Transparency international’ 182 onderzochte landen en dus als het meest corrupte land ter wereld wordt gerangschikt. Ook de documenten uitgereikt door de Somalische ambassades werden onderzocht door meerdere EU landen waaronder België en het Verenigd Koninkrijk maar ook door onder meer Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast een lucratieve privéhandel in Somalische documenten, het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten. De beoordeling van de bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten dient dan ook met passende voorzichtigheid te gebeuren.

3.6.3. De verzoekende partij betwist niet dat de Somalische ambassade in België niet over familieregisters en individuele registratiegegevens beschikt, maar meent ter terechtzitting dat deze buitenlandse administratieve instantie op eigen wijze de identiteit/nationaliteit van de documentaanvrager controleert. Verzoekende partij geeft hierbij geen nadere toelichting over hoe of op welke basis zij identiteitsdocumenten kon verkrijgen op de Somalische ambassade, noch kan uit de door de ambassade uitgereikte documenten zelf blijken op welke wettelijke basis de thans neergelegde identiteitsdocumenten werden uitgereikt.

Verzoekende partij werd ter terechtzitting op dit punt gehoord. Verzoeker licht nader toe dat hij na het invullen van een formulier werd gehoord door de ambassadeur. Uit de door verzoeker aangebrachte informatie over dit interview met de ambassadeur kan niet blijken dat enig diepgaand, laat staan ernstig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers ware identiteit. Slechts zes eenvoudige vragen werden gesteld ("wat is uw geboorteplaats, wie is de chef van Dinsor, waar is de regio, wat is de bevolking, waarvoor staat de regio bekend, en welke personen kent u die ook van Dinsor afkomstig zijn?) waarop verzoeker zich met gemak kon voorbereiden, te meer nu deze vragen ook gesteld werden op het CGVS en hij deze toen niet of ontoereikend kon beantwoorden. Aldus blijkt uit het CGVS-verhoor dat verzoeker onder meer de leiders van Dinsor, noch de omgeving van Dinsor kende en hij vermoedelijk bij de ambassadeur wel voorbereid was op deze vragen. Verzoeker situeerde bij zijn tweede asielaanvraag Miisra verkeerdelijk in een ander district (Baidawa) van Bay (zie Dienst Vreemdelingenzaken 16 december 2011). Overigens stelt verwerende partij terecht dat de commissaris-generaal zich voor zijn oordeel gesteund heeft op een merkelijk nauwkeuriger, langer en vollediger gehoor, hem vele eenvoudige bijkomende vragen werden gesteld over evidente kenmerken van Dinsor en Miisra zodat verzoeker makkelijker zijn herkomst had kunnen aantonen, wat niet het geval was.

3.6.4. Het komt de Raad niet toe te speculeren over de werkelijke verblijfplaats(en) van verzoeker nu hij geen bekendheid aantoonde met Dinsor en Miisra en dus evenmin aannemelijk maakt dat hij in Somalië opgroeide vóór de burgeroorlog. Voorts aangezien verzoeker al meerderjarig was vóór de burgeroorlog en hij volledig middelbaar onderwijs heeft gevolgd, is het redelijk aan te nemen dat hij over identiteitsdocumenten beschikte, wat hij ontkende (gehoor p. 8).

3.7. Het is een vaste praktijk van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de kwaliteit van de voorgelegde identiteitsdocumenten zowel naar vorm als inhoud te onderzoeken. De Raad heeft er bij de beoordeling van de bewijswaarde van documenten herhaaldelijk op gewezen dat indien de voorgelegde documenten geen vormelijke gebreken vertonen, zij niettemin geen bewijswaarde kunnen worden toegekend indien ze falen naar inhoud.

Daargelaten bijkomend de vraag kan gesteld worden of het aan de geaccrediteerde medewerkers van de Somalische ambassade toekomt om te oordelen over de toekenning of de intrekking van de Somalische nationaliteit, dient aldus te worden besloten dat indien niet wordt betwist dat de door verzoeker neergelegde documenten werden uitgereikt door een bevoegd ambtenaar op de Somalische ambassade en in de vereiste vorm werden opgesteld en gewaarmerkt, ze wel zijn aangetast door ernstige inhoudelijke gebreken. Immers aangezien verzoeker niet kan aantonen, noch aannemelijk maken, dat hetgeen hij heeft verklaard aan de ambassadeur over zijn geboorte en verblijf in Somalië waar is, noch dat zijn verklaringen enigszins werden gecontroleerd, kan aan de inhoud van deze identiteitsdocumenten geen bewijswaarde worden toegekend.

3.8. Dit klemt in casu te meer gezien het gemak waarmee verzoeker zijn identiteit wijzigt en gezien de incoherente verklaringen over de identiteit van zijn beweerde echtgenote en zijn kinderen. De commissaris-generaal stelde terecht vast dat verzoeker onverzoenbare verklaringen aflegde inzake de clan en geboorteplaats van zijn echtgenote, dewelke de Raad bijtreedt. In het administratief dossier wordt immers niet enkel bevestigd dat M. Z. H. in Mogadishu is geboren (Travel Document UK van M. Z. H., Residence Permit UK van M. Z. H., overnameverzoek eerste asielaanvraag), maar hieruit blijkt tevens dat hun beweerde vier eerste gezamenlijke kinderen (en de eerste dochter A. Z. I van M. Z. H.) allen in Mogadishu werden geboren (geboren in 1995, 1996, 1999 en 2000, zie overnameverzoek eerste asielaanvraag en Travel Document UK van A. Z. I. en Residence Permit UK van A. Z. I.), hetgeen klemt met verzoekers verklaringen dat hun beweerde vier eerste gezamenlijke kinderen zijn geboren in respectievelijk 1997, 1998, 2002 en 2003 in Miisra (zie inschrijving kinderen), dan wel Dinsor (verklaring DVZ 16, Formulier van samenstelling van familie, gehoor p. 7). Verzoekers toelichting dat hij zijn naam wijzigde om zijn verblijf in Griekenland te verbergen kan niet verklaren waarom hij drie verschillende geboorteplaatsen opgeeft voor zijn kinderen, noch een andere clanherkomst en geboorteplaats voor zijn beweerde echtgenote. Ten slotte kan verzoeker niet toelichten waarom M. Z. H. geen familiehereniging aanvraagt in het Verenigd Koninkrijk indien de vier in België zijnde kinderen van verzoeker ook de kinderen zijn van M. Z. H.. Verzoekers bewering dat hij kan aantonen dat het in 2005 in Londen geboren kind S. A. zijn DNA kenmerken draagt, kan niet in de weg staan dat ook M. Z. H. moet kunnen aantonen dat de vier kinderen die bij verzoeker wonen in België haar DNA kenmerken dragen. Verzoeker kan ter terechtzitting niet toelichten waarom hij nagelaten heeft voor deze kinderen een definitieve oplossing te zoeken bij hun beweerde moeder in het Verenigd Koninkrijk terwijl de kinderen in een onzekere situatie verkeren in België en de vrouw na regularisatie wel een verblijfsvergunning voor onbepaalde duur heeft verkregen in het Verenigd Koninkrijk omwille van haar langdurig verblijf.

Verzoeker toont dan ook niet aan waar de vier kinderen zijn geboren en opgegroeid, noch wie hun moeder is of haar nationaliteit. Dit klemt te meer nu volgens verzoeker op de ambassade geen vragen werden gesteld over deze kinderen. Aldus gebeurde de nationaliteitstoekening van de kinderen louter op basis van verzoekers beweringen over hemzelf.

3.9. Aldus concludeert de Raad dan ook dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de voorgelegde geboortecertificaten, identiteitskaart en paspoort aangezien niettegenstaande hun formelijke correctheid, ze naar inhoud falen nu niet de minste garanties worden geboden dat de daarin voorkomende gegevens correct zijn, opgesteld werden op basis van een transparant beleid, of zelfs vaststaande richtlijnen laat staan wettelijke procedures. Dit wordt althans niet aangetoond.”

Het geboortecertificaat, het paspoort en de identiteitskaart werden bijgevolg uitvoerig besproken in 's Raads arrest nr. 86 412 van 28 augustus 2012 en moeten dan ook als vaststaand worden beschouwd. De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over deze elementen.

Wat betreft de overige documenten die verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd, stelt de Raad vast dat deze evenmin de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas kan herstellen. Het authenticatie-certificaat werd immers, net zoals het geboortecertificaat, het paspoort en de identiteitskaart louter verkregen op basis van persoonlijke verklaringen ten aanzien van het ambassadepersoneel en de legalisatie waarborgt geenszins de authenticiteit van de inhoud van het document. Voorts hebben de negen getuigenissen louter een gesolliciteerd karakter en kunnen niet als objectieve bewijsstukken in aanmerking worden genomen, staat het bewijs van inschrijving in de gemeente Verviers van zijn zoon volledig los van de door hem ingeroepen asielmotieven en kan het doktersattest bezwaarlijk uitsluitend geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Somalië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS